

JAMES CLAVELL

PRESENTS

THE ORIGINAL SERIES
NOW STREAMING

KANSAINVÄLINEN BESTSELLER

将軍

SHŌGUN

OSA II

 SAGA
EGMONT

James Clavell

Shōgun – osa 2

Suomentanut Anja Haglund

SAGA Egmont

Shōgun – osa 2

Translated by Anja Haglund

Original title: *Shōgun*

Original language: English

Cover image: © 2023 FX. All Rights Reserved.

Copyright ©1975, 2024 James Clavell and SAGA Egmont

Kirja ilmentää aikaa, jona se on kirjoitettu, ja sen sisältö voi olla osittain vanhentunutta tai kiistanalaista.

All rights reserved

ISBN: 9788727215662

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

KOLMAS KIRJA

KOLMASKYMMENES LUKU

– Onko kaikki varmasti valmista, Mura?

– Kyllä, Omi-san, kyllä pitäisi olla. Olemme seuranneet tarkoin teidän määräyksiänne – ja Igurashi-sanin.

– Parasta onkin, ettei mikään mene vikaan. Muutoin täällä on joku toinen kylänvanhimpana auringonlaskun aikaan, Jabun lähin upseeri Igurashu sanoi hänelle sangen happamesti, ainoa silmänsä verestävänä unen puutteesta. Hän oli saapunut edellisenä päivänä Edosta mukanaan ensimmäinen samuraijoukko ja erityisohjeet.

Mura ei sanonut mitään, nyökkäsi vain nöyrästi katse maahan luotuna.

He seisoivat rannalla laiturin lähettyvillä takanaan riveittäin polvilleen vaipuneita, äänettämiä, pelokkaan kunnioittavia ja lopen uupuneita kyläläisiä – kaikki miehet, naiset ja lapset sairastuoteella lepääviä lukuunottamatta olivat odottelemassa kaleerin saapumista. Kaikilla oli yllään parhaat vaatteensa. Kasvot oli hangehattu puhtaiksi, koko kylä oli siivottu perusteellisesti niin että

se suorastaan loisti puhtaana ja raikkaana ikään kuin olisi kysymyksessä Uuden vuoden aatto, jolloin koko valtakunta muinaista tapaa noudattaen siivottiin. Kalastusveneet olivat säntillisessä järjestyksessä, verkot siisteinä, köydet vyyhdettyinä. Jopa lahteaa kiertävä hiekkarantakin oli haravoitu siistiksi.

– Mikään ei mene vikaan, Igurashi-san, Omi sanoi. Hän oli ehtinyt nukkua hyvin vähän tämän viimeksi kuluneen viikon aikana, sen jälkeen kun Toranagan kirjekyyhkyt olivat tuoneet Jabun määräykset Osakasta. Hän oli mobilisoinut välittömästi koko kylän ja kaikki työhön kykenevät miehet kahdenkymmenen ri'n säteeltä valmistelemaan Anjiroa samuraiden ja Jabun saapumista varten. Ja nyt kun Igurashi oli kuiskannut ainoastaan hänen korviaan varten tarkoitetun erittäin yksityisluontoisen salaisuuden, että hänen setänsä seurassa kylään saapuisi myös mahtava daimio Toranaga, joka oli onnistunut pakenemaan Ishidon virittämästä ansasta, hän oli enemmän kuin tyytyväinen että oli käyttänyt valmisteluihin niin paljon rahaa. – Teillä ei ole mitään syytä huoleen, Igurashi-san. Tämä on minun läänitystäni ja minä vastaan siitä.

– Aivan. Niinhän se on. Igurashi huitaisi väheksyvästi poistumiskäskyn Muralle ja jatkoi sitten hiljaa: – Te olette vastuussa. Mutta haluamatta loukata teitä mitenkään sanon vain, että ette ole koskaan nähnyt herraamme tilanteessa, jolloin jotain menee vikaan. Jos olemme unohtaneet jotakin, tai nuo turpeenpuskijat eivät olekaan tehneet mitä heidän on käsketty tehdä, herraamme tekee koko läänityksestänne ja vielä sen eteläisistä ja pohjoisista naapureistakin pelkkiä sotaläjiä ennen kuin aurinko on ehtinyt laskea mailleen huomenna. Hän asteli takaisin miestensä luokse.

Tänä aamuna viimeisetkin samuraiosastot olivat ratsastaneet kylään Mishimasta, Jabun läänitysten pääkaupungista, joka sijaitsi Anjirosta pohjoiseen. Nyt hekin olivat tiukassa soti-

sessä muodostelmassa kaikkien jo aikaisemmin saapuneiden joukossa rannalla, aukiolla ja vuorenrinteessä. Heidän viirinsä liehuivat vähäisessä tuulenvirissä, ja keihäät välkähtelivät aurin-gossa. Kolmetuhatta samuraita, Jabun armeijan valiojoukkoja. Viisisataa ratsumiestä.

Omi ei pelännyt. Hän oli tehnyt kaiken mahdollisen ja tarkistanut henkilökohtaisesti kaiken, mikä oli tarkistettavissa. Jos jotakin menisi vikaan, silloin karma olisi puuttunut asioiden kulkuun. Mutta kaikki sujui hyvin, hän ajatteli innoissaan. Valmisteluihin oli kulutettu viisisataa kokua – enemmän kuin hänen vuotuiset tulonsa ennen kuin Jabu oli lisännyt hänen läänityksiään. Hän oli kauhistellut summaa, mutta Midori, hänen vaimonsa, oli sanonut, että heidän tulisi käyttää rahoja avokätisesti; että kustannukset olivat kuitenkin vähäpätöiset verrattuna siihen kunniaan, jonka heidän herransa Jabu nyt hänelle soi. – Ja kuka tietää, miten suuria mahdollisuuksia sinulle tarjoutuu, kun ruhtinas Toranagakin tulee tänne? vaimo oli kuiskannut.

Vaimo on oikeassa, Omi ajatteli ylpeänä.

Hän tarkisti vielä kertaalleen rannan ja kyläaukion. Kaikki näytti täydelliseltä. Hänen äitinsä ja Midori odottelivat telttakan-gaskatoksessa, joka oli valmistettu vastaanottamaan Jabun ja hänen vieraansa Toranagan. Omi pani merkille, että hänen äitinsä kieli kävi lakkaamatta, ja hän toivoi että olisi voinut säästää Midorin sen herkeämättömältä pieksännältä. Hän oikaisi vähäisen rypistymän jo ennestään moitteettomasta kimonostaan, kohensi miekkojensa asentoa ja katseli merelle päin.

– Kuulehan, Mura-san, Uo, kalastaja, kuiskasi varovasti. Hän oli yksi kylänvanhimpain neuvoston jäsenistä, jotka kaikki olivat polvistuneina Muran kanssa muun joukon edessä. – Pelkään niin

kamalasti, että jos nyt kusaisisin, taitaisin saada aikaan pelkkää pölyä.

– Älä siis kuse, ystävä hyvä. Mura yritti torjua hymynsä.

Uo oli leveäharteinen miehenjärkäle, jolla oli valtavan isot kädet ja murtunut nenänselkä, ja hänen ilmeensä oli tuskainen. – En kusekaan. Mutta pierun taidan päästää. Uo tunnettiin huumoristaan, rohkeudestaan ja piereskelystään. Viime vuonna, kun näissä merkeissä oli kilpailtu pohjoisen naapurikylän kanssa, Uosta oli tullut mestareiden mestari, ja hän oli tuottanut suurta kunniaa Anjirolle.

– Ehkä olisi parasta olla pieraisematta, Haru, lyhyt ja kurttui-nen kalastaja nauraa hörötti. – Joku noista paskapäistä saattaisi käydä kateelliseksi.

Mura sähisi: – Teitähän on kielletty nimittelemästä samuraita tuolla tavoin, kun yksikin heistä on kylän lähettyvillä. Kunpa emme olisi unohtaneet mitään, hän ajatteli väsyneenä. Hän kohotti katseensa vuorenrinteeseen, bambusta rakennettuun paalu-varustukseen, joka ympäröi heidän kovalla kiireellä ja valtavien ponnistuksin rakentamaansa tilapäistä linnoitusta. Kolmesataa miestä kaivamassa ja rakentamassa ja kantamassa tarvikkeita. Toinen uusi rakennus oli ollut helpompi urakka. Se sijaitsi pienellä kumpareella suoraan Omin talon alapuolella, ja hän näki sen selvästi rannalta käsin. Se oli vähän Omin taloa pienempi, mutta tiilikattoinen, ja siihen kuului pieni kylpyrakennus ja puutarhantapainenkin. Otaksun, että Omi muuttaa sinne ja luovuttaa herra Jabulle oman talonsa, Mura ajatteli.

Hän käänsi katseensa takaisin niemenkärkeen, jonka takaa ka-leeri ilmestyisi näkyviin millä hetkellä hyvänsä. Pian Jabu astuisi maihin, ja silloin he kaikki olisivat jumaliensa, kaikkien kamien,

Isän Jumalan, Hänen Poikansa ja Pyhän Madonnan käsissä, *oh ko!*

Siunattu Madonna, suojele meitä! Olisiko liikaa pyytää Sinua luomaan armollinen katseesi erityisesti tähän Anjiron kylään? Ihan vain muutaman lähipäivän aikana? Tarvitsemme erityissuojelua herramme ja isäntämme saapuessa, ja vannon sytyttäväni viisikymmentä kynttilää, ja poikani saatetaan ehdottomasti Todellisen uskon pariin, Mura lupaili.

Tänään Mura oli erittäin tyytyväinen siitä että oli kristitty; hän saattoi esittää pyyntönsä yhdelle jumalalle, mikä merkitsi parempaa suojelusta hänen kylälleen. Hänestä oli tullut kristitty jo nuoruusvuosinaan, koska hänen oma lääninherransa oli käännytetty ja oli oitis määrännyt kaikki alaisensakin kääntymään kristityiksi. Ja kun tämä hänen herransa kuoli kaksikymmentä vuotta sitten taistelussa Toranagan puolesta taikoa vastaan, Mura oli pysynyt kristittynä kunnioittaakseen hänen muistoaan. Hyvällä sotilaalla on ainoastaan yksi isäntä, hän ajatteli. Yksi todellinen isäntä.

Ninjin, pyöreäkasvoinen mies jolla oli silmiinpistävän eteenpäintyöntyvät hampaat, oli tavattoman kiihtynyt niin monen samurain läsnäolosta. – Murasan, anteeksi vain, mutta olet tehnyt vaarallisen tempun – aika kamalan, *neh?* Se tänänaamuinen pieni maanjäristys oli merkki jumalilta. Paha enne. Olet tehnyt hirveän erehdyksen, Mura-san.

- Mikä on tehty, on tehty, Ninjin. Jätä se mielestäsi.
- Miten voisin tehdä niin? Se on minun kellarissani ja –
- Osa siitä on sinun kellarissasi. Minullakin on melkoinen määrä, Uo sanoi eikä hymyillyt enää yhtään.
- Mitään ei ole missään. Ei yhtään mitään, hyvät ystävät, Mura sanoi varovaisesti. – Mitään ei ole olemassakaan. Hänen määräksestään muutamien viime päivien aikana oli varastettu kol-

mekymmentä kokua riisiä samuraimuonituksesta, ja se oli nyt kätkettynä ympäri kylää yhdessä muiden tarvikkeiden – ja aseiden – kanssa.

– Ei aseita, Uo oli vastustellut. – Riisiä kyllä, mutta ei aseita!

– On tulossa sota.

– On lainvastaista pitää hallussaan aseita, Ninjin oli vaikertanut.

Mura tuhahti väheksyvästi. – Se on uusi laki, tuskin vielä kaksitoista vuotta vanha. Sitä ennen saimme pitää hallussamme mitä tahansa aseita vain halusimme, emmekä olleet sidoksissa kylään. Saatoimme mennä mihin ikinä halusimme ja olla mitä halusimme. Meillä oli mahdollisuus olla talonpoikaissotilaita, kalastajia, kauppiaita, jopa samuraita. Tiedätte että se on totuus.

– Kyllä, mutta nyt tilanne on erilainen, Mura-san, täysin erilainen. Taikōn määräyksestä.

– Pian asiat ovat taas niin kuin ovat olleet ennenkin. Mekin voimme olla taas sotilaita.

– No odotellaan sitten, Ninjin oli anonut. – Nyt se on lainvastaista. Karma voi muuttaa lain. Taikō sääti lain: ei aseita. Ei minkäänlaisia aseita. Kuolemanrangaistuksen uhalla.

– Avatkaa toki silmänne, te kaikki! Taikō on kuollut! Uskallan sitä paitsi ennustaa, että pian Omi-san tarvitsee koulutettuja miehiä, ja useimmat meistä ovat sotineet, *neh?* Olemme kalastaneet ja sotineet, kaikkea ajallaan. Eikö se pidäkin paikkansa?

– Kyllä, Mura-san, Uo oli myöntänyt pelkonsa läpi. – Ennen taikōn aikaa emme olleet näin sidoksissa.

– Meidät saadaan kiinni teostamme, niiden on pakko saada meidät kiinni, Ninjin oli itkenyt. – Eivätkä he tunne armoa. Keitävät meidät sitten kuoliaiksi niin kuin sen yhden barbaarin.

– Siitä barbaarista ei puhuta sanaakaan!

– Kuulkaahan, ystävät, Mura oli sanonut. – Meille ei tule samanlaista tilaisuutta toista kertaa. Tämä on jumalan lähettämä. Tai Jumalien. Meidän on otettava kaikki veitset, nuolet, keihäät, miekat, musketit, kilvet ja jouset mitkä ikinä voimme. Samurait luulevat toisten samuraiden varastaneen ne – niitä paskapäitähän on tullut tänne kaikkialta Izusta. Luottavatko samurait oikeastaan koskaan toisiinsa? Meidän on otettava takaisin oikeutemme sotia, *neh?* Oma isäni kuoli taistelussa, samoin hänen isänsä ja isoisänsä! Ninjin, kuinka monissa taisteluissa sinä olet ollut – kymmenissä, *neh?* Uo, entä sinä? Parissakymmenessä? Vai kolmessakymmenessä?

– Voi vielä useammassa. Minähän palvelin taikön joukoissa, vaikka nyt kiroankin hänen muistonsa. Ah, hänkin oli oikea mies ennen kuin hänestä tuli taikō. Niin se on! Sitten hän jostakin syystä muuttui tyystin. Ninjin, pidä mielessäsi, että Mura on kylänvanhin. Sitä paitsi meidän sietää kaikkien muistaa, että hänen isänsäkin oli kylänvanhin! Jos kylänvanhin määrää aseita, niitä on silloin oltava.

Ollessaan nyt polvillaan auringonpaisteessa Mura oli vakuutunut siitä että oli tehnyt oikein. Että tämä uusi sota kestäisi ikuisesti. Ja että heidän maailmansa olisi jälleen samanlainen kuin se oli aina ennen ollutkin. Kylä pysyisi tässä paikallaan, samoin veneet ja osa kyläläisistä. Koska kaikkien ihmisten – niin talonpoikien, samuraiden kuin etojenkin – kaikkien heidän oli syötävä, ja kalat odottivat meressä pyytäjäänsä. Niinpä kylän soturit jättäisivät sotimisen silloin tällöin joksikin aikaa ja laskisivat veneensä vesille...

– Katsokaa! Uo sanoi ja erehtyi osoittamaan sormellaan merelle rannalla yhtäkkiä syntyneessä syvässä hiljaisuudessa.

Kaleeri kiersi parhaillaan niemenkärkeä.

Fujiko oli nöyrästi polvillaan Toranagan edessä kaleerin päähytissä, jota Toranaga oli käyttänyt merimatkan aikana. He olivat siellä kahden kesken.

– Minä rukouilen teitä, herra, Fujiko anoi, – älkää langettako minulle sellaista tuomiota.

– Se ei suinkaan ole tuomio, se on käsky.

– Ja minä tietenkin tottelen, mutta en voi tehdä –

– Etkö muka voi? Toranaga vihastui. – Kuinka uskallat väittää vastaan! Minä sanon sinulle, että sinusta tulee luotsin seuranainen, ja olet niin röyhkeä että väität vastaan.

– Pyydän kaikesta sydäimestäni anteeksi, herra, Fujiko sanoi kiireesti. – En suinkaan tarkoittanut väittää vastaan. Halusin vain sanoa etten pysty hoitamaan tehtävääni sillä tavalla kuin te haluaisitte. Pyydän teitä ymmärtämään. Antakaa minulle anteeksi, herra, mutta ei ole mahdollista olla onnellinen – tai edes teeskennellä olevansa. Hän painoi päänsä lattiaan. – Pyydän nöyryydeni lupaanne seppukuun.

– Sanoin jo aikaisemmin, etten hyväksy järjetöntä kuolemaa. Minulla on tehtävä sinulle.

– Pyydän nöyryydeni teitä huomioimaan toivomukseni. Haluaisin kuolla. Haluaisin päästä mieheni ja poikani luokse.

Toranagan ääni sivalsi häntä niin kovasti, että kaleerin kaikki muut äänet hukkuivat siihen. – Olen jo kieltänyt sinulta sen kunnian. Et ansaitse sitä vielä. Ja olen kuunnellut harkitsemattomia sanojasi kärsivällisesti näin pitkään ainoastaan sen vuoksi, että isoisäsi Hiromatsu on vanha ystäväni. Mutta nyt tämä järjettömyys saa riittää, nainen. Lakkaa käyttäytymästä kuin ymmärtämättömän talonpoika!

– Pyydän nöyrimmästi lupaa leikata hiukseni ja ryhtyä nunnaksi. Buddha haluaa –

– Ei! Olen antanut sinulle käskyn. Tottele sitä!

– Tottelenko? hän sanoi ilmeettömänä, katsettaan kohottamatta. Sitten hän jatkoi kuin puolittain itselleen: – Luulin että minut määrättiin Edoon.

– Sinut komennettiin tälle alukselle. Unohdat asemasi, unohdat sukujuuresi, unohdat velvollisuutesi. Unohdat velvollisuutesi! Käytöksesi inhottaa minua. Mene valmistautumaan tehtävääsi.

– Haluan kuolla. Päästäkää minut läheisteni seuraan, herra.

– Miehesi syntyi samuraiksi erehdyksessä. Hän oli epämuodostunut. Mitä muuta silloin saattoi odottaa hänen jälkeläisestäänkään. Se hullu oli vähällä saattaa minut turmioon! Vai haluaisit sinä liittyä heidän seuraansa? Joutavia! En anna sinulle lupaa seppukuun! No niin, menehän nyt!

Mutta Fujiko ei liikahtanutkaan.

– Ehkä olisi parasta lähettää sinut etojen pariin. Johonkin heidän taloistaan. Ehkä se saisi ajattelemaan käytöstäsi ja velvollisuuksiasi.

Fujiko vavahti rajusti, mutta hän sähähti kuitenkin uhmaavasti: – Ainakin he olisivat japanilaisia!

– *Minä olen sinun lääninherrasi.* Sinä teet kuten minä käsken.

Fujiko epäröi. Sitten hän kohautti olkapäitään. – Kyllä, herra. Pyydän anteeksi huonoa käytöstäni. Hän painoi kätensä tatamille, taivutti päänsä nöyrästi alas, hänen äänensä oli katuva. Mutta syvällä sydämessään hän ei alistunut, ja he molemmat tiesivät, mitä hän aikoi tehdä. – Herrani, pyydän vilpittömästi anteeksi huonoja tapojani ja sitä että häiritsin teitä, että pilasin mielenrauhanne. Te olitte oikeassa. Minä olin väärässä. Hän nousi seisomaan ja meni ääneti hytin ovelle.

– Jos suon sinulle sen, mitä haluat, Toranaga sanoi, – teetkö sinä vastapalvelukseksi kaikesta sydämestäsi sen, mitä minä haluan?

Verkkaisesti Fujiko käänsi katseensa takaisin hyttiin. – Kuinka pitkään, herra? Pyydän kysyä, miten pitkään minun on oltava barbaarin seuranaisena?

– Yhden vuoden.

Hän kääntyi pois ja tarttui ovenkahvaan.

Toranaga sanoi: – Puoli vuotta.

Fujikon käden liike pysähtyi. Hän vapisi painaessaan päänsä ovea vasten. – Kyllä. Kiitos, herrani. Kiitos.

Toranaga nousi seisomaan ja meni ovelle. Fujiko avasi sen hänelle, kumarsi ja sulki oven hänen mentyään. Sitten Fujiko itki ääneti.

Hän oli samurai.

Kannelle tullessaan Toranaga oli erittäin tyytyväinen. Hän oli saavuttanut haluamansa mahdollisimman vähin vaivoin. Tyttö hän olisi saattanut kiristää asian niin pitkälle, ettei olisi totellutkaan häntä vaan olisi surmannut itsensä luvatta. Mutta nyt hän yrittäisi tosissaan olla mieliksi, ja oli tärkeätä, että hän ryhtyisi ainakin ulkonaisesti onnellisena Blackthornen seuranaiseksi, ja puoli vuotta riittäisi vallan hyvin. Naiset ovat paljon helpompia käsitellä kuin miehet, Toranaga ajatteli. Niin paljon helpompia. Tietyissä asioissa.

Samassa hän huomasi Jabun valtavat samuraijoukot lahden rannoilla, ja hänen hyvinolontunteensa katosi sen tien.

– Tervetuloa Izuun, ruhtinas Toranaga, Jabu sanoi. – Komen sin tänne jonkin verran miehiäni toimimaan teidän saattueenne.

– Hyvä.

Kaleeri oli vielä parinsadan metrin päässä laiturista mutta lähestyi sitä hyvässä järjestyksessä, ja he näkivät jo selvästi Omin ja Igurashin sekä telttakangaskatoksen ja futonit.

– Kaikki on tehty sen mukaan kuin puhuimme Osakassa, Jabu sanoi. – Mutta miksi ette jäisi luokseni muutamaksi päiväksi? Se olisi minulle suuri kunnia ja saattaisi sitä paitsi osoittaa hyödylliseksi. Voisitte hyväksyä niiden muskettirykmenttiä varten etситын kahdensadanviidenkymmenen miehen valinnan ja tavata heidän komentajansa.

– Mikään ei olisi minulle sen mieluisampaa, mutta minun on jouduttava Edoon mahdollisimman nopeasti, Jabu-san.

– Jääkää toki edes pariaksi päiväksi, olkaa niin hyvä! Pari huoletonta päivää olisi hyväksi teille, *neh?* Terveytenne on tärkeä minulle – kaikille liittolaisillenne. Hieman lepoa, hyvää ruokaa ja metsästystä. Mitä siitä sanoisitte?

Toranaga etsi ratkaisua epätoivoisesti. Oli mahdotonta ajatellaakaan tänne jäämistä vain viisikymmentä vartijaa mukanaan. Hän olisi silloin täysin Jabun vallassa ja itse asiassa vielä pahemmassa tilanteessa kuin Osakan linnassa. Ishidon puuhista tiesi ainakin etukäteen, ja häntä sitoivat tietyt säännöt. Mutta entä Jabu? Jabu on petollinen kuin hai, eikä haita kannata härnätä, Toranaga sanoi itselleen. Ei ainakaan koskaan niiden kotivesillä. Eikä koskaan oman henkensä uhalla. Hän tiesi, että hänen Jabun kanssa Osakassa tekemänsä sopimus tuskin painoi sen enempää kuin heidän virtsansa sen saavuttaessa maanpinnan Jabun uskoessa, että Ishidolta hän saisi paremmat myönnytykset. Ja tarjoillessaan Toranagan pään Ishidolle puulautasella Jabu hyötyisi heti enemmän kuin Toranaga oli valmis tarjoamaan.

Tapanko hänet vai menenkö maihin? Siinä vaihtoehdot.

– Olette kovin ystävällinen, hän sanoi. – Mutta minun on mentävä Edoon. En olisi uskonut, että Jabu ehtisi kerätä tänne näin paljon miehiä. Onkohan hän päässyt perille salakieles-tämme?

– Toivottavasti ette pane pahaksenne, että itsepäisesti pyydän teitä jäämään, Toranaga-sama. Täällä lähellä on hyviä metsästys-maita. Ja minulla on haukkoja ja miehiä. Metsästäminen tuntuisi varmasti mukavalta suljetussa linnassa oleskelun jälkeen.

– Kyllä, olisi mukavaa päästä metsästäämään tänään. Olen pa-hoillani että menetin haukkani sinne.

– Mutta eiväthän ne toki ole menetetyt. Totta kai Hiromatsu tuo ne mukanaan Edoon.

– Käskin hänen päästää ne vapaaksi heti kun olisimme tur-vallisesti pois linnasta. Ne olisivat kuitenkin olleet pitkään har-joittamattomia ja pilalla siinä vaiheessa kun ne olisivat päässeet perille Edoon. Yksi harvoista säännöistäni kuuluu näin: lennätän vain itse kouluttamiani haukkoja enkä luovuta niitä kenellekään muulle isännälle. Sillä tavoin ne tekevät vain minun virheitäni.

– Se on hyvä sääntö. Kuulisin mielelläni ne muutkin. Mahdol-lisesti aterialla tänä iltana?

Minä tarvitsen tätä haita, Toranaga ajatteli katkerana. Olisi en-nenaikaista tappaa hänet nyt.

Kaksi kiinnitysköyttä lensi rannalle. Ne kiristettiin huolelli-sesti, ja kaleeri lipui kätevästi laituriin. Aivot oli vedetty sisään. Laskusilta liukui paikoilleen, ja sitten Jabu asettui seisomaan sen yläpäähän.

Samalla hetkellä rannalle kerääntyneet samurait kajauttivat taisteluhuutonsa. – *Kasigi! Kasigi!*, ja äänten pauhu säikytti lokit kirkumaan ja kohoamaan kohti pilviä. Samurait kumarsivat kaikki täsmälleen samanaikaisesti.

SUURROMAANIN TOISESSA OSASSA RAKKAUS
JA USKOLLISUUS OVAT VAAKALAUDALLA
VALTAISTUIMEN VARJOISSA.

Intensiivisten alkutaisteluiden jälkeen sotaherra Toranaga ylentää englantilaisen luotsin John Blackthornen samurain arvoon.

Uusi asema luo luottamusta paikallisissa, mutta Blackthornen ja aatellisnaisen Marikon salattu suhde on nyt suuressa vaarassa paljastua. Ketkä tietävät ja kuinka paljon? Samanaikaisesti Toranagan uhkarohkea suunnitelma Japanin valtaistuksen valloittamiseksi herättää epäluuloa alamaisten keskuudessa, ja pian mies huomaakin, että voi luottaa vain itseensä. Kun hovin juonet saavuttavat huippunsa, kenenkään henki ei ole enää turvattu.

Shōgun on James Clavellin ylistetty mestariteos, jossa jokainen liittolaisuus ja petos muuttuu elämän ja kuoleman tanssiksi. Kenestä tulee mahtava Shōgun, Japanin hallitsija, ja ketä kohtalo rankaisee kaikista julmimmalla tavalla? *Shōgun* julkaistaan suomeksi kolmessa osassa.

“ON LÄHES MAHDOTONTA OLLA
JATKAMATTA SHŌGUNIN LUKEMISTA, KUN
KIRJAN ON KERRAN AVANNUT. SILTI SITÄ EI
PELKÄSTÄÄN LUE – SEN ELÄÄ”

- New York Times

James Clavell oli australialais-brittiläinen kirjailija, käsikirjoittaja ja ohjaaja. Hänet tunnetaan erityisesti toiminnantäyteisistä historiallisista romaaneista, joista monet sijoittuvat Itä-Aasiaan. Clavellin *Shōgun*-romaaniiin pohjautuva tv-sarja on ollut kansainvälinen menestys.